

ဖူးစာရှင်ကို ရွေးတော့မည်

ဦးဆင်ပေါက်သည် ဆူဆူညံညံအသံများကြောင့် အိပ်ရာမှ လန်နိုးလာခဲ့ရသည်။ အသံချဲ့စက်နှင့်အော်နေသော အသံများဖြစ်၏။

“ဒီ ဓာတ်မှန်ကားတွေဟာ တော်တော်တရားလွန်တယ်” ဟု မကျေမနပ် ရေရွတ်သည်။ ထို့နောက် သူတို့လို လူကုံထံတွေသာ အသုံးပြုနိုင်သော မှို့စစ်စစ်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် ခေါင်းအုံးကို နားရွက်ပေါ်မှာ ဖိလိုက်ပြီး ပြန်အိပ်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ သို့ရာတွင် အိပ်လို့မရတော့။ ထို့ကြောင့် အိပ်ရာမှထလိုက်ရပြီး ရေချိုးခန်းသို့ ဝင်ခဲ့သည်။

နယ်လှည့် ဓာတ်မှန်ကားများသည် သူတို့အရပ်ဒေသသို့ တစ်လနှစ်ခေါက်လောက်တော့ လာတတ်သည်။ ကြီးမားရှည်လျားသော မှန်လုံကားကြီးဖြစ်၏။ အစိမ်းရင့်ရောင်မှန်များ တပ်ဆင်ထားသည်။ ရောဂါရှာဖွေရေး ကိရိယာအပြည့်အစုံနှင့် ဓာတ်ခွဲခန်းလည်း ပါဝင်သည်။ သူတို့ဆီမှာတော့ ဓာတ်မှန်ကားဟူ၍သာ အလွယ်တကူခေါ်ကြသည်။

ဒီကားတွေက ရောက်လာပြီဆိုလျှင် အသံချဲ့စက်ဖြင့် အော်

ဟစ်ကြော်ငြာတတ်သည်။ အမှန်အားဖြင့်တော့ သူတို့နေရာမှာ ဆိတ် ငြိမ်ရပ်ကွက်ဖြစ်၏။ ဆူဆူညူညူမလုပ်ရ။ သန့်ရှင်းလတ်ဆတ်သော လေကောင်းလေသန့်ကို ထိခိုက်စေနိုင်သည်။ ဒီဇယ်ကား၊ ဓာတ်ဆီ ကားတွေမဝင်ရ။ လောင်စာဆိတ်တိုင်း၊ နေရောင်ခြည်စွမ်းအင် စသည် တို့ အသုံးပြုသော ယာဉ်များသာ ဝင်ခွင့်ပြုသည်။ ဓာတ်မှန်ကားတွေက တော့ လျှပ်စစ်ကားဖြစ်တာကတစ်ကြောင်း၊ ကျန်းမာရေး အထောက် အကူပြုသည့်ဆိုင်သော အကြောင်းပြချက်ကြောင့်တစ်ကြောင်း ဝင်ခွင့် ရခြင်းဖြစ်သည်။ ရှားရှားပါးပါး အသံခွဲစက် အသုံးပြုခွင့်ရသော လုပ် ငန်းလည်းဖြစ်၏။

မျက်နှာသစ်နေစဉ်မှာလည်း သူတို့အသံကို ကြားနေရသည်။ အပြောတော့ တော်တော်ကောင်းတဲ့လူတွေဟု မှတ်ချက်ပြုလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ၊ အာရောဂျ်၊ ပရမ်း၊ လာဘ်ဆိုတဲ့ ရှေးက ဆိုရိုးစကားအတိုင်း ကျန်းမာရေးဟာ လာဘ်ကြီးတစ်ပါးပါပဲ။ လူဟာ အပြင်ပန်းက ကောင်းနေကယ်ထင်ရပေမယ့် ခန္ဓာကိုယ်တွင်းမှာ အလစ် တိုက်ခိုက်ဖို့ ပုန်းအောင်းနေတဲ့ဇရာဂါတွေ ရှိနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စိတ် မပူကြပါနဲ့။ စောစောသိရင် ကုသလိုရပါတယ်။ ဒီအတွက် ကျွန်တော် တို့က နောက်ဆုံးပေါ် စက်သစ်ကြီးများနဲ့ ဖုန်းဖော်ထုတ်ပေးပါမယ်။ ဆီး၊ ဝမ်း၊ သွေး၊ သလိပ် အမြေကို စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း တိကျစွာသိ နိုင်ပါတယ်။ ဒစ်ဂျစ်တယ် ဓာတ်မှန်များလည်း ရိုက်ကူးပေးပါတယ် ဟော... ပြီးစိစိဖြစ်နေသလား။ အိမ်ကို ဆွဲကြည့်လိုက်ပါ။ ကင်ဆာ လို့ မသင်္ကာရင်လည်း စကင်နာလေး ရိုက်ကြည့်လိုက်ပေါ့ခင်ဗျာ” ဟု ကာရန်တွေ နဘောတွေနဲ့ ပြောနေသေးသည်။

ညတုန်းက “ဟိုကိစ္စ”ကို စဉ်းစားရင်း တော်တော်နှင့် အိပ်မ ပျော်ခဲ့။ ဓုလည်း မနက်အစောကြီးမှာ ဇာတ်မှန်ကားကြောင့် လန့်နိုး လာခဲ့ရ၏။ အိပ်ရေးမဝသဖြင့် လူကမလန်းဆန်း။ မျက်လုံးတွေတောင် ဝေချင်နေသည်။ သို့ရာတွင် စားပွဲပေါ်မှာ ပြင်ဆင်ထားသော နံနက်စာ ကို မြင်လိုက်သောအခါမှာတော့ ဗိုက်ထဲက ဆာလာသည်။

အုန်းသီးဖတ် နုနုလေးတွေဖြူးထားသော ကောက်ညှင်းငချိတ် ပေါင်း၊ စားတော်ပဲပြုတ်ဆီဆမ်း၊ မတ်ပဲဘယာကြော်၊ ငါးရုံခြောက် စုတ်၊ ကြာရိုးဟင်းခါး၊ ရွှေငှက်ပျော်သီး၊ ဆိတ်နို့၊ ကြယ်ငါးပွင့်ဟို တယ်ကြီးတွေမှာမှ ရနိုင်သော နံနက်စာမျိုးဖြစ်၏။ ဒါတောင် ကြာရိုး ဟင်းခါးလိုမျိုးက ကြိုတင်အော်ဒါမှာထားမှရမည်။ ခုချိန်မှာ သူတို့ လို ငွေကြေးအလွန်ကြွယ်ဝ ချမ်းသာသူတို့သာ ဒီလိုအစားအစာမျိုးကို သုံးဆောင်နိုင်သည်။

သနပ်ခါးပန်းနဲ့ သင်းထားသော လက်ဖက်ရည်ကြမ်းတစ်ခွက် ငုံ့သောက်လိုက်ပြီးသောအခါ ခေါင်းထဲက ကြည်လင်လန်းဆန်းလာ သည်။

ငါးရုံခြောက်မှတ် တစ်ဖတ်ကိုယူပြီး မြို့လိုက်သည်။ နှမ်းဦး ဆီဆမ်းထားသဖြင့် မွှေးပြီးရှိပြီနေသည်။ ဒီငါးရုံခြောက်မှာ နယ်နယ် ရရမဟုတ်။ အင်းထဲမှာ အလုံအလျောက်ရှားရှားပါးပါး ပေါက်ဖွားနေ သော ငါးရုံကို သဘာဝနေရောင်ခြည်ဖြင့် အခြောက်လှန်းထားတာ။ သူတို့နှင့် စီးပွားဖက်ဖြစ်သော “ပျဉ်းကြီး ထရောင်းကုမ္ပဏီ”မှ အမြတ် တန်းထားပြီး လက်ဆောင်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

စားကောင်းသောက်ဖွယ်တွေကို အရသာခံ စားနေရင်းက သမီး အလတ်မကို သွားသတိရလိုက်မိ၏။ ဒီကောင်မက အစားကောင်း

ကြိုက်တတ်သည်။ သို့ရာတွင် ခုချိန်လောက်ဆို အလတ်မသည် မြို့ပေါ်ရှိ မွန်းကျပ်နေသော တိုက်ခန်းကျဉ်းကလေးထဲမှာ ဂျနက်တစ်ပေါင်မုန့်၊ ဓာတုဗေဒထောပတ်နှင့် အသားတုတ်ကို ကြိုတ်ဖိုတ်မျိုချနေရရှာပေလိမ့်မည်။

သိပ်မိုက်တဲ့ ကလေးမပဲဟု စိတ်မကောင်းစွာတွေးရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက်ချစ်သည်။

မြေနေရာတွေ ရှားပါးလာသည်။ မြေဈေးတွေက ခေါင်နိုက်နေသည်။ အလွန်အမင်း ချမ်းသာကြွယ်ဝသူတွေသာ ခြံနှင့်ဝင်းနှင့်နေနိုင်သည်။ အထူးသဖြင့် ကျေးလက်ဒေသရှိရွာတွေမှာ နေခွင့်ရဖို့ဆိုတာ သာမန်လူများအတွက် အိပ်မက်တောင် မမက်နိုင်။

လူလတ်တန်းစားများ၊ ဝန်ထမ်းများ၊ အခြေခံလူတန်းစားများသည် မြို့ပေါ်ရှိ အထပ်ပေါင်းများစွာဖြင့်သော တိုက်ခန်းများမှာ နေကြသည်။ လက်လုပ်လက်စား ဆင်းရဲသားတွေကတော့ မြေအောက်ထပ်အခန်းများမှာ နေကြရ၏။

မြေနေရာ အခက်အခဲကြောင့် မြို့ပေါ်မှာ အဆောက်အအုံဆောက်လှူင် အနည်းဆုံးအထပ်ငါးဆယ်ရှိရသည်။ တိုက်ကြီးတွေက မိုးထိုးနေသဖြင့် လမ်းပေါ်မှာ သွားလာနေသောသူတို့မှာ မွန်းတည့်ချိန် ဝန်းကျင်လောက်မှာသာ နေရောင်ကိုမြင်ရသည်။

လူတွေနေဖို့ မြေကွက်လပ်မကျန်အောင် ဆောက်လုပ်ထားရသောကြောင့် သစ်ပင်တွေအတွက်တောင် နေရာမရှိတော့။ လူတွေက မြွတ်သိပ်ကျပ်ညပ်နေသည်။ အသက်ရှူထုတ်လိုက်သော ကာဘွန်ဒိုင်အောက်ဆိုဒ် ဓာတ်ငွေ့တွေကိုစုပ်ယူပြီး အောက်ဆီဂျင်နှင့် ဖလှယ်ပေး

မည့် သစ်ပင်တွေက မရှိတော့။ လေထုထဲတွင် ကာဘွန်ဒိုင်အောက်ဆိုဒ်ပါဝင်နှုန်း အလွန်မြင့်မားလာသည်။

ထို့ကြောင့် အောက်ဆီဂျင်ထုတ်လွှတ်ပေးသော စက်တွေကို နေရာအနှံ့အပြားမှာ တပ်ဆင်ထားရသည်။ ဒါတောင် လုံလောက်မှုမရှိ။ လူတို့သည် ထိုစက်တွေနားရောက်မှ အသက်ဝအောင် အလှအယက်ရုံနေကြရသည်။ မြေအောက်ထပ်တွေမှာ နေကြရသော ဆင်းရဲသားတွေဆိုလျှင် အောက်ဆီဂျင်မျှတသောရောဂါကြောင့် အသားအရေ ပြာနှမ်းနှမ်းဖြစ်နေကြရသည်။ တတ်နိုင်သူတွေကတော့ ကိုယ်ပိုင်အောက်ဆီဂျင်ဘူး ဆောင်ထားကြသည်။ အားလပ်ရက်တွေကမူ မြို့ပြင်ထွက်ပြီး လေကိုတဝကြီးရှူကြရ၏။

ငွေကြေး ကြွယ်ဝသူတွေကတော့ မြို့နှင့်ဝေးရာမှာ သွားနေကြသည်။ မြို့ကြီးနှင့်ဝေးလေ မြေဈေးကကြီးလေပင်ဖြစ်၏။

ဦးဆင်ပေါက်တို့နေသောရွာသည် မြို့နှင့် ကီလိုမီတာငါးဆယ်လောက် ဝေးသည်။ ဒီနေရာမျိုးမှာ နေခွင့်ရဖို့မလွယ်။ ငွေရှိရန်လည်း မရ။ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်းဖြစ်ဖို့လည်း လိုသေးသည်။

ဒီရွာမှာက အိမ်တိုင်းလိုလို ခြံနှင့်ဝင်းနှင့်ဖြစ်၏။ သစ်ပင်တွေက အုံ့အုံ့ဆိုင်ဆိုင် ကြည့်လင်သော ကောင်းကင်ပြာကို မြင်နိုင်သည်။ နေရောင်ခြည်ကို ကောင်းစွာရသည်။ လေထုက အနှံ့အသက်ကင်းစင်ပြီး သန့်ရှင်းလတ်ဆတ်နေသည်။

ဒီထဲကမှ ဦးဆင်ပေါက်တို့အိမ်သည် ထိပ်တန်းအဆင့်ထဲမှာပါသည်။ သဘာဝ ကျွန်းတိုင်လုံးကြီးများနှင့် ဆောက်ထားခြင်းဖြစ်၏။ အကာက ပေပျဉ်ကြီးတွေ၊ အမိုးကလည်း ပျဉ်အုတ်ကြွပ်တွေကိုသာ အသုံးပြုထားသည်။ ရေနံဝနေအောင် သုတ်ထားသဖြင့် မည်းနက်ညိုဖိုင်းနေသည်။ တကယ့်သဘာဝပစ္စည်းတွေချည်း အသုံးပြုထား

ခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်းတိုင်လုံးတစ်လုံး၏ တန်ဖိုးကပဲ ကာလပေါက်ဈေး "ဂလိုဘယ်ဇွဲ" တစ်သောင်းလောက်တန်သည်။

တော်ရဲလူမဆိုထားနဲ့၊ သူတို့ လူကုန်ထဲအချင်းချင်းတောင် အား ကျမက်မောရသောအိမ်ကြီးဖြစ်၏။ နိုင်ငံခြားကလာသော ကမ္ဘာလှည့် ဓရီးသည်တွေကလည်း သူတို့အိမ်ကို တကူးတကန်လာကြည့်ပြီး လေ့ လာကြသည်။ ကျွန်းတိုင်လုံးကြီးများကို တအံ့တဩ ပွတ်သပ်ကြည့် ကြပြီးနောက် "ဒါက အိမ်မဟုတ်ဘူး။ နန်းတော်ကြီးပဲ" ဟု ဆိုကြ သည်။ ရုပ်မြင်သံကြားမှ နေ့ရှင်နယ် ဂျော်ဂရပ်ဖစ်ချယ်နယ်ကတောင် ဒီအိမ်ကြီးအကြောင်း ထုတ်လွှင့်ပြသခဲ့သေးသည်။

ခုလို ချမ်းသာကြွယ်ဝပြီး ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်းဖြစ် နေခြင်းကပင် ဦးဆင်ပေါက်တို့အတွက် စိုးရိမ်ပူပန်စရာကိစ္စတွေ ပေါ် ပေါက်လာခြင်းဖြစ်၏။ သူခိုးစားပြုရန်ကို ကြောက်ရွံခြင်းမဟုတ်။ အခိုး ခံရတာ အတိုက်ခံရတာက တစ်ခါပါသွားပြီးလျှင် ပြီးပြီ။ ခုဟာက တော့ တစ်သက်လုံးဆုံးရှုံးရမည့် အန္တရာယ်ဖြစ်၏။

တခြားမဟုတ်၊ သားသမီးများ၏ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စပင် ဖြစ်လေ၏။

သူမှာ သားသမီး သုံးယောက်ရှိ၏။ သားကြီးကတော့ သိတတ် လိမ္မာသည်ဟု ဆိုရမည်။ စာလည်းတော်သည်။ ဆယ်တန်းကို ဂုဏ် ထူးဆယ်ဘာသာဖြင့် အောင်သည်။ (စုစုပေါင်း ဆယ့်နှစ်ဘာသာရှိ၏) အမှတ်တွေကလည်း အလွန်ကောင်းသည်။

ထို့ကြောင့် ခိုက်ပျိုးရေးတက္ကသိုလ်၊ မွေးမြူရေးတက္ကသိုလ်၊ အဏ္ဏဝါတက္ကသိုလ်စသော ထိပ်တန်းအဆင့် တက္ကသိုလ်ကြီးတွေ

တက်ခွင့်ရဖို့ အဆင့်မီသည်။ အမှတ်နည်းနည်းလေးဖြင့် အောင်ရုံ လောက်သာ အောင်တဲ့လူတွေကတော့ ဆေးတက္ကသိုလ်၊ နည်းပညာ တက္ကသိုလ်၊ ကွန်ပျူတာတက္ကသိုလ်စသော သာမန်အဆင့် တက္ကသိုလ် တွေကိုသာ တက်ခွင့်ရကြသည်။ (ထိုတက္ကသိုလ်များမှာ သိပ်အသုံး မဝင်တော့သော ဘာသာရပ်များဖြစ်သဖြင့် ကောလိပ်အဆင့်သို့ လျှော့ ချလိမ့်မည်ဟု သတင်းကြားရသည်။)

သားကြီးက မိဘလုပ်ငန်းနှင့်သက်ဆိုင်သော အဏ္ဏဝါတက္က သိုလ်တက်သည်။ မစ္စဗေးဒအထူးပြု ဘာသာရပ်ဖြင့် မဟာသိပ္ပံ တွဲကို ရရှိခဲ့သည်။ ထို့နောက် မိဘလက်ငုတ်ဖြစ်သော ငါးဖမ်းလုပ်ငန်းကို ဝင်လုပ်သည်။ သူ၏ကြိုးစားမှုကြောင့် လုပ်ငန်းမှာ ဆထက်ထမ်းပိုး အောင်မြင်ကြီးပွားလာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

အိမ်ထောင်ပြုတော့လည်း ဂုဏ်သရေရှိ လယ်သမားကြီးတစ် ဦး၏ သမီးနှင့် လက်ထပ်ခဲ့သည်။ မင်္ဂလာဆောင်တွင် ယောက္ခမများက သစ်ဆိမ့်ပင် ဧကငါးဆယ်နှင့် မက္ကဒေးမီးယား ဧကငါးဆယ် လက်ဖွဲ့ ခဲ့သည်။ မြေဆယ်ဧကလောက်ပိုင်ရင်ပဲ လူချမ်းသာစာရင်းဝင်နေတဲ့ အချိန်မှာ ဒီမြေတွေအများကြီး လက်ဖွဲ့နိုင်တယ်ဆိုကတည်းက ချမ်း သာကြွယ်ဝမှု အတိုင်းအတာကို ခန့်မှန်းလို့ရနေပြီ။

သားကြီးအတွက် ကျေနပ်အားရနေဆဲမှာပင် သမီးအလတ်မ က မိဘရင်ကျီးအောင် စုံကန်ပြီးထွက်သွားလေသည်။ မဖြစ်သင့်တာ မဖြစ်ရလေအောင် ကြပ်ကြပ်မတ်မတ် ထိန်းသိမ်းနေတဲ့ကြားက သူ့ သဘောနှင့်သူ အမိုက်ဇာတ်ခင်းသွားခြင်းဖြစ်၏။

ကန်စွန်းခင်း အမြောက်အမြားပိုင်ဆိုင်သော သူ့မိတ်ဆွေ

လူကဲ့သို့တစ်ယောက်၏ သားနှင့် လက်ထပ်ပေးရန် စီစဉ်နေဆဲအချိန်မှာပင် အလတ်မသည် ကွန်ပျူတာ ပရိုဂရမ်မာလေးတစ်ယောက်နှင့် ခိုးရာလိုက်ပြေးသွားသည်။

မိဘတွေရဲ့ အထက်တန်းလွှာ တံငါသည်မျိုးရိုး ဂုဏ်သိက္ခာကိုမှ မထောက်ထားဘဲ ဘာမဟုတ်တဲ့ ကွန်ပျူတာစာရေးကလေးကိုမှ ယူရကောင်းလားဆိုပြီး အမေလုပ်တဲ့လူက အမွေပြတ် ကြေညာစွန့်လွှတ်ထားခဲ့သည်။

ဦးဆင်ပေါက်ကတော့ နည်းနည်းပျော့ပျောင်းချင်သည်။ စားကောင်းသောက်ဖွယ်များ စားရသောအခါ သမီးလတ်ကို သတိရမိ၏။ တစ်ခါတစ်ရံကျလျှင် သူတို့ရွာဘက်သို့ မြို့ကတက်လာသော ပျံကျကွန်ပျူတာသမား တစ်ယောက်တလေ ရောက်ရှိလာတတ်သည်။ ပစ္စည်းကိရိယာတွေ ထည့်ထားသောအိတ်ကြီးကို လက်ကဆွဲ၊ နေပူကဲ့ကျိမှာ ခွေးသံတရွဲရွဲ လျှောက်သွားရင်း

“ကွန်ပျူတာတွေပြင်တယ်၊ ဟဒ်ဝဲတွေ အပ်ဂရိတ်လုပ်ပေးတယ်၊ နောက်ဆုံးပေါ် ဆော့ဖ်ဝဲတွေ တင်ပေးတယ်”ဟု အော်သွားသောအသံကို ကြားရတဲ့အခါတိုင်း မြို့ပေါ်မှာ ဆင်းဆင်းရဲရဲ ချို့ချို့ တဲ့တဲ့နေရရှာသော သမီးလတ်ကို မြင်ယောင်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်ရ၏။

သူ့ဆန္ဒအရဆိုလျှင်တော့ အမေလုပ်တဲ့လူကို ဖျောင်းဖျေပြောဆိုပြီး ပြန်ခေါ်ထားချင်သည်။ သို့ရာတွင် အဘွားကြီးက အတော်စိတ်နာနေသည်။ တလောက လာကန်တော့ကြတာကိုတောင် ထွက်အတွေ့မခံဘဲနေသည်။

ကောင်လေးကိုလည်း ကြီးပွားတိုးတက်စရာ လမ်းမမြင်သော ကွန်ပျူတာအလုပ်ကထွက်ပြီး သူတို့ငါးလုပ်ငန်းထဲက သင့်တော်ရာ

နေရာမှာ အလုပ်ပေးထားရကောင်းမလား စဉ်းစားခဲ့ဖူးသည်။ သို့ရာတွင် ဖြစ်နိုင်မှာမဟုတ်။

ကောင်လေးရဲ့ပုံက မြို့ကျလွန်းသည်။ နေရောင်ခြည်ဓာတ်ချို့တဲ့သဖြင့် အသားအရေက ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်နေ၏။ ကွန်ပျူတာရှေ့မှာပဲ နာရီပေါင်းများစွာ ထိုင်လုပ်နေရသောကြောင့်လည်း အညောင်းမိပြီး ပိန်ညောင်းညောင်း ကုပ်ချိချိဖြစ်နေ၏။ မျက်စိအမြင်အာရုံ ထိခိုက်ခဲ့သောကြောင့် မျက်ကြည်လွှာအတူ ထပ်ထားရတာကလည်း သိသာသည်။ ဘယ်နေရာမှာမှ သုံးစားလို့ရမည်ပုံမပေါ်။

သင်းတို့ထိုက်နဲ့ သင်းတို့ကပ်ပဲ။ ကလေးရလာတဲ့အခါကျလျှင်တော့ အိမ်ကအဘွားကြီး စိတ်ပြေသွားပါစေဟု မျှော်လင့်ဆုတောင်းဖို့သာ ရှိတော့သည်။

ခုလောလောဆယ်မှာ ခိုးရိမ်ပုန်နေရတာကတော့ သမီးအငယ်ဆုံးလေးအတွက် ဖြစ်၏။ အငယ်ဆုံးဆိုတော့ အားလုံးက အလိုလိုက်ထားကြသည်။ အမေလုပ်သူရဲ့ အသည်းကျော်လည်းဖြစ်၏။ နွဲ့ဆိုးဆိုးတတ်သလို ခေါင်းကျောလည်းမာသည်။ သူ့အမိမက်စွတုန်းကလည်း “ကိုယ်ချစ်တဲ့လူနဲ့ လက်ထပ်ခွင့်ရဖို့က အရေးအကြီးဆုံးပဲ”ဟု ပြောပြီး ဟိုဘက်ကို ထောက်ခံချင်ခဲ့သူဖြစ်၏။

ဆယ်တန်းအောင်တော့ သူတို့လုပ်ငန်းနှင့် ဘယ်လိုမှမပတ်သက်သော ဘာသာဗေဒတက္ကသိုလ် သွားတက်သည်။ ပျူဘာသာအထူးပြုယူသည်။ ပျူစကားတတ်တော့ ဘယ်နေရာမှာသွားသုံးမလဲ။ စကားပြန်လုပ်ရအောင် ပျူလုပ်ငန်းရှင်တို့၊ ပျူတိုးရစ်တို့ဆိုတာမျိုး ရှိတာလည်းမဟုတ်။ ခုခေတ်ကလေးတွေဟာ စိတ်ကူးတည်ရာ လုပ်နေ

ကြတာပဲလားမသိ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အလိုလိုက်လက်စနဲ့ သူလုပ်ချင်တာ လုပ်ခွင့်ပေးထားရသည်။

နားတော့ ဒါတွေက သိပ်အရေးမကြီး။ သမီးငယ်ကို အလုပ်ထဲမှာခိုင်းဖို့ ရှည်ရှည်ချက်လည်းမရှိ။ စိတ်ပူရတာက သမီးလတ်၏လမ်းစဉ် လိုက်သွားမှာကိုသာဖြစ်၏။ ယုံရတာမဟုတ်။ မတော်တဆအင်ဂျင်နီယာတို့၊ ဆရာဝန်တို့လိုလူမျိုးနဲ့ ဖြစ်သွားခဲ့လျှင် သူ့အမေရင်ကျိုးရလိမ့်မည်။

ခုချိန်မှာ အင်ဂျင်နီယာဆိုတာ သိပ်အရေးမပါလှတော့။ အဆောက်အအုံတစ်ခု ဆောက်ချင်လျှင် ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ပုံစံပြော၊ ဒါမှမဟုတ် ကတ်တလောက်ထဲက လိုချင်တဲ့ပုံကို ရွေးလိုက်ရုံသာဖြစ်၏။ ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီက အသင့်ပြုလုပ်ထားသော အစိတ်အပိုင်းများကို သယ်ယူလာပြီး ဆယ့်ငါးရက်အတွင်း အပြီးတည်ဆောက်ပေးနိုင်သည်။ အင်ဂျင်နီယာဆိုတာက အစိတ်အပိုင်းတွေကို သူ့နေရာနှင့်သူ့အမှတ်စဉ်အတိုင်း တပ်ဆင်ပေးရုံသာဖြစ်၏။ တချို့ကုမ္ပဏီတွေဆိုလျှင် အင်ဂျင်နီယာတောင် မငှားတော့။ ရိုဘော့စက်ရုပ်တွေနဲ့သာလုပ်ကိုင်ကြတော့သည်။ ထို့ကြောင့် အင်ဂျင်နီယာတွေအတွက် အလုပ်အကိုင် ရှားပါးလာသည်။ သူတို့ထက်စာလျှင် လက်သမားပညာ ဒီပလိုမာဘွဲ့ ရသူတွေကမှ အလုပ်ဖြစ်သေးသည်။

ဆရာဝန်ဆိုတာကလည်း ဒီလိုပဲ။ ခုချိန်မှာ သိပ်မစားသာတော့။ ကျန်းမာရေးကိစ္စအတွက် ဆရာဝန်ကို အားကိုးနေစရာမလို။ ဓာတ်မှန်ကားတွေလာတဲ့အခါ စစ်ဆေးကြည့်နိုင်သည်။ ဒါမှမဟုတ် ကျန်းမာရေးစင်တာတွေကို သွားလိုရသည်။ ခေတ်မီစက်ကိရိယာများဖြင့် အလိုအလျောက် စမ်းသပ်ကုသပေးနိုင်သည်။ ဆေးဝါးတွေကလည်း အလွန်အစွမ်းထက်လာသဖြင့် တော်ရုံရောဂါဆိုလျှင် ဆေး

တစ်လုံးသောက်ရုံနှင့် ပျောက်သည်။

ငွေကြေး သိပ်မတတ်နိုင်သော ဆင်းရဲသားတွေလောက်သာ ဆရာဝန်ဆိုသွားပြီး ကုသကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာဝန်အလုပ်မှာ ဝင်ငွေ သိပ်မကောင်းလှဘဲ ရရစားစားဖြစ်နေ၏။ ဆရာဝန်ပေါက်စလေးတွေဆိုလျှင် ဆေးအိတ်ကိုဆွဲပြီး မြေတိုအောင် လူနာလိုက်ရှာရသည်။ အိမ်ပေါက်စေ့ တံခါးလိုက်ခေါက်ရင်း

“အန်တီ၊ သွေးပေါင်ချိန်ဦးမလားခင်ဗျာ၊ ဟိုအန်ကယ်ကြီးကြည့်ရတာ အားနည်းနေတယ်ထင်တယ်။ အိုင်ဗီလေးတစ်ချောင်းလောက်သွင်းလိုက်ပါလား။ ပုလင်းကြီးချိတ်မယ်ဆိုရင်တော့ ဗိုက်ယာဂရာဆေးတစ်လုံး လက်ဆောင်ပေးပါတယ်”

ဆိုပြီး စားဝတ်နေရေးအတွက် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေကြရရှာသည်။ ဒီကြားထဲမှာ တချို့အိမ်တွေက အနေနှင့်အယှက်ဖြစ်တယ်ဆိုပြီး အော်ငေါက်လွှတ်တတ်ကြသေးသည်။ တချို့တိုက်ခန်းတွေကတော့ “ဆရာဝန်နှင့် အလှူခံ မဝင်ရ”ဆိုသော ဆိုင်းဘုတ်ကို လှေကားရင်းမှာ ချိတ်ဆွဲထားကြသည်။

ထိုကိစ္စတွေကို သိနေ၊ ကြားနေရသောကြောင့်လည်း ဦးဆင်ပေါက်တို့ စနီးမောင်နံ့မှာ သမီးအတွက် ခိုးရိမ်ပူပန်ပြီး ညအိပ်မပျော်နိုင် ဖြစ်နေရခြင်းပါပဲ။

သမီးငယ်က မုန်းဆက်အကြောင်းကြားထားသည်။ အိမ်ကို စဉ့်သည်တစ်ယောက် ခေါ်လာမည်။ အဖေတို့ အမေတို့နှင့် တွေ့ဆုံမိတ်ဆက်ပေးချင်လို့ဟု ဆိုသည်။ သူ့ချစ်သူကို မိဘတွေဆီလာပြခြင်းဖြစ်ကြောင်း ခန့်မှန်းလို့ရသည်။

ထိုကြောင့် လူကြီးနှစ်ယောက်မှာ စိတ်လှုပ်ရှားနေကြသည်။
 အမေကြီးဆိုလျှင် အငြိမ်မနေနိုင်ဘဲ အိမ်ရှေ့ထွက်ပျော်လိုက်။ အိမ်
 ခန်းထဲဝင်လိုက်။ ဧည့်ခန်းမှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်လိုက် ဖြစ်
 နေ၏။ ဦးဆင်ပေါက်ပင်လျှင် နာရီကို မကြာခဏလှမ်းကြည့်မိ၏။
 နောက်ဆုံးတော့ အမေကြီးလည်း မောလာပြီး ဧည့်ခန်းက ကြိမ်ပက်
 လက်ကုလားထိုင်ကြီးပေါ် ထိုင်နားလိုက်ရသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ကြီးကြာငှက်မြည်သံကဲ့သို့ ကြားလိုက်ရသည်။
 လျှပ်စစ်ကားဟွန်းသံပင်ဖြစ်၏။

“ဟော”

အမေကြီး ထရပ်မည်ပြုသည်။ ဦးဆင်ပေါက်က လက်ကာပြ
 ပြီး တားလိုက်၏။ ဧည့်သည်က ဘယ်လိုလူမှန်းမသိသေးဘဲနဲ့ ကိုယ့်
 ဘက်က သိပ်ပျူငှာပြဖို့မသင့်ဟု သတိပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“အဖေ၊ အဖေ”

သမီးငယ်က အော်ခေါ်ရင်းဝင်လာသည်။ ဧည့်ခန်းဝမှာ ခဏ
 ရပ်ပြီး နောက်ကိုလှည့်ကြည့်ရင်း

“လာလေ”ဟုပြောသည်။

လူငယ်တစ်ယောက် နောက်မှ လိုက်ဝင်လာသည်။ အသား
 ညိုညို။ အရပ်အမောင်းကောင်းကောင်း၊ တောင့်တင်းသန်မာသော
 ကိုယ်ခန္ဓာရှိသည်။ ဥပမိရုပ်ကတော့ မဆိုးဘူးဟု ဦးဆင်ပေါက်စိတ်
 ထဲမှ မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

ကုလားထိုင်များမှာ ထိုင်မိကြပြီးနောက် ထပ်ပြီးအကဲခတ်
 ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ ကောင်လေးရဲ့ မျက်နှာကို ရင်းရင်းနှီးနှီးသိနေ
 သည်ဟု ထင်မိ၏။ တစ်နေရာရာမှာ တွေ့ဖူးခဲ့တာလား။ အသိမိတ်
 ရွေ့ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ တူနေတာလား။ မအောင့်နိုင်တော့သဖြင့်

ဖွင့်မေးလိုက်ရသည်။

“နေ့ခမ်းပါဦးကွ၊ မင်းကို ငါ ရင်းရင်းနှီးနှီးသိနေသလိုပဲ။
 ဘယ်မှာမြင်ဖူးတာလဲ မသိဘူး”

သမီးငယ်က ရယ်လိုက်ပြီး

“ရုပ်မြင်သံကြားထဲမှာ ခဏခဏ မြင်ဖူးနေတာလေ”

“ဟော... ဘယ်လိုကွယ့်”

“သူက နာမည်ကျော် ဘောလုံးသမားလေ”

ကောင်လေးကပါ ဝင်၍ သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်သည်။

“ကျွန်တော် တိုးလှိုင်ဝင်းပါ ခင်ဗျာ”

ဒီတော့မှ ဦးဆင်ပေါက်သည် သူ့ပေါင်ကို ဖြန့်ခနဲရိုက်လိုက်
 ပြီး

“ဟာ... ဟုတ်တာပေါ့၊ ကြည့်စမ်း၊ ငါ့တူက အပြင်မှာ ပိုပြီး
 တော့တောင် ကြည့်ကောင်းနေသေးတယ်”

တိုးလှိုင်ဝင်းက ရှက်ပြုံးပြုံးသည်။ ဦးဆင်ပေါက်က သား
 တက်သရောဟန်ဖြင့် ဆက်ပြောနေသည်။

“အေးကွာ... ပြီးခဲ့တဲ့ ခနေ့ကပွဲမှာ မင်းကန့်သွင်းလိုက်တဲ့
 ဖရီးကစ်ကတော့ မျက်စိထဲကကို မထွက်နိုင်အောင်ပါတဲ့။ ဒါနဲ့ မင်း
 ကလပ်အသင်းက စာချုပ်သက်တမ်းတိုးဖို့ ကိစ္စကကော ဘယ်လို
 အခြေအနေရှိလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်က လစာတိုးတောင်းထားတာကို အုပ်
 ချုပ်ရေးမှူးအဖွဲ့က သဘောတူတယ်ဆိုရင်တော့ အဆင်ပြေမှာပါ”

“သဘောတူမှာပါကွာ၊ သူတို့ မင်းကို လက်မလွှတ်နိုင်ပါဘူး”
 အမေကြီးက ဘုမသိ ဘမသိ ဝင်ပြီးခေါင်းညိတ်သည်။

“အေးကွာ... ဦးတို့ကိုလည်း ရွှေမျိုးရင်းဈာန်လို သဘောထား

ပြီး ဆက်ဆံဝင်ထွက်နိုင်ပါတယ်”

ဦးဆင်ပေါက်က အမေကြီးဘက်လှည့်ကြည့်ပြီး တစ်စုံတစ်ခု ဝင်ပြောဖို့ အရိပ်အကဲပြသည်။ အမေကြီးက

“အေးကွယ် ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် ညနေစာ ထမင်းစားပြီး မှ ပြန်ပေါ့။ အတော်ပဲဟေ့၊ မနက်ကပဲ မင်းတို့အစ်ကိုကြီးက အိတ်စ ပို့ကွာလတီ ငါးပိရည်စစ်စစ်တစ်အိုး ပို့လိုက်သေးတယ်။ ငါ့တူတော့ စားရက်ကြိုတာပဲ”

သမီးငယ်၏ မျက်နှာသည် ဝမ်းသာမှုအရှိန်ကြောင့် ဝင်း လက်တောက်ပသွားသည်။ အခုလို ငါးပိရည်စစ်စစ်ဖြင့် ကျွေးမွေး ဧည့်ခံတယ်ဆိုကတည်းက တိုးလှိုင်ဝင်းကို ဂုဏ်သရေရှိ အထူးဧည့် သည်တော်အဖြစ် လက်ခံအသိအမှတ်ပြုလိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှား နေပြီမဟုတ်လား။

(ဤဝတ္ထု၏ ခေါင်းစဉ်မှာ သီချင်းဟောင်းတစ်ပုဒ်၏ စာသားထဲမှ ထုတ်နုတ်သုံးစွဲထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။)

(စရဏ မဂ္ဂဇင်း၊ ၂၀၀၆ ၊ ဇန်နဝါရီ)